

Nar siden, eenstemmig erklæret, at det her skete var ganske uden for Hjemmel i Lovgivningen, saa vel Kolonialloven som nogen som helst anden Lov, men jeg har heller ikke hørt, at den højtærede Finansminister støtter sig i saa Henseende til nogen Lov eller Lovparagraf. Han maa vel altsaa støtte sig i al Almindelighed til den paatrængende Nødvendighed. Det kan ikke nægtes, at det ser noget mørkt ud, at vi i saa Nar have sendt over Atlanterhavet over $7\frac{1}{2}$ Million Kroner; det er jo den Sum, til hvilken Gælden nu er vokset derovre i Vestindien. Den vokser regelmæssig med $\frac{1}{2}$ Million hvert Nar. Nu antager jeg ganske vist, at den højtærede Minister vil bemærke, som han allerede bemærkede i Fjor, at han i Folketinget har forelagt et Lovforslag, ja endog saa tvende, om de vestindiske Forhold. Det er meget sandt, men det have vi for den Sags Skyld ikke med at gøre; her have vi at holde os til Statsregnskabet. Den højtærede Minister kan jo heller ikke regere efter Lovforslag, kun efter Love. Men selv om disse Lovforslag vare Love, ville de i Realiteten ikke gøre den finansielle Tilstand for vort Land bedre, idet det ene af disse Lovforslag gaar ud paa, at vi skulle stifte $\frac{1}{2}$ Million over til Selskabet for Sukkerogierierne, og det andet gaar ud paa, at vi skulle eftergive Verne de $7\frac{1}{2}$ Millioner, som vi have til gode, slaa en Streg over dem blant og hart og endda faa et aarligt Tab af cirka $\frac{1}{2}$ Million. Og hvad Sikkerhed havde vi endda saa for, at vi ikke kom til at dække de til Kommunkassjer forvandlede Kolonialkassers Underbalance? Det forekommer mig, at vi ikke have Spor af Sikkerhed derfor, selv om vi stille Regnskabet i kommunalt Regnskab og Statsregnskab og holde kommunale og statsretlige Udgifter ude fra hinanden. Naar saa endda Tilstanden var den, at naar disse Lovforslag bleve til Lov, vilde der være særlig Tilfredshed i Vestindien, og at der saa vilde være Ubstigt til Fremgang, saa kunde man betænke sig derpaa, men saaledes er jo Forholdet slet ikke. Det ene Kolonialraad siger i en høflig Form, at det er en daarlig Lov, som det ikke vil have med at bestille, og det andet i en mindre slegen Form, i temmelig uartige Udtryk, at man lever under et daarligt Reglement derovre, og at Administrationen er alt for dyr. Det forekommer mig, at den højtærede Minister maatte se at finde nogle Stattekliber derovre, saaledes at disse smaa frugtbare Der paa 6 Kvadratmiles Størrelse og med 30—40,000 Indbyggere ikke skulle koste Landet over $\frac{1}{2}$ Million aarlig. Kunne saadanne

Stattekliber ikke findes, bør man virkelig bestræbe sig for at faa en anden Ordning af Samsundsforholdene og maasse ordne Forholdene saaledes, at man opmuntrer til Udvandring fra Verne — der er Land nok i Amerika og andre Steder — saaledes at Befolkningen ikke bliver større end, at den er i Stand til at forsørge sig selv. Det forekommer mig, at det i Virkeligheden er en økonomisk Vej at slaa ind paa, thi at vente paa, at Sukkerdyrkingen skal op-hjælpe Verne, tror jeg ikke kan nytte. Enten hedder det sig, at vel har Høsten været nogenlunde, men nu ere Sukkerpriserne daarlige, eller ogsaa at Høsten er daarlig, eller endelig at Høsten har været saa nogenlunde, men saa ere Beboerne saa forgældede, at Udbyttet ikke frugter noget. Sagen er vel simpelt hen den, at Jorden savner Gødningskraft, som vi ville sige herhjemme, og at den trænger til en bedre Behandling, thi jeg vil antage, at dersom vi her i Landet dyrkede Jorden, saaledes som vi dyrkede den for 30—40 Nar tilbage, havde vi Mispækt hvert Nar, og saa vidt jeg har forstaaet, er Forholdet det, at man i Henseende til Jordens Dyrkning slet ikke er fredeen fremovre i Vestindien. Det forekommer mig altsaa, at det for Ministeren maatte være en Pligt at faa Indtægterne til at dække Udgifterne, da han savner den nødvendige Lovhjemmel til at tage denne Underbalance paa den ene halve Million efter den anden og skrive den paa Mellemregningens Konto.

Det næste Punkt, jeg skal tillade mig at omtale, er Konsulatudgifterne under Udenrigsministeriet. Den ærede Ordfører har allerede omtalt dette Punkt. Det angaar det Forhold, at Statsrevisionen havde ubedt sig Specialregnskaberne fra 6 af de største Konsulater, men ikke havde modtaget dem, den Gang Statsregnskabet blev afgivet. I Statsrevisionens Instruks eller Reglement hedder det jo, at naar Revisionen har spurgt og ikke faaet Svar inden 8 Uger, betragtes Begæringen som uopfyldt. Den ærede Ordfører bemærkede vel i Fjor, at Instruksen ikke gjaldt for Regeringen, men for Statsrevisionen. Det er vel sandt, men Meningen er jo dog den, at Svarene paa Forespørgslerne skulle foreligge saa tidlig, at Revisionen er i Stand til at kunne afgive sin Betænkning derom. Nu saa vi jo at høre, hvad den højtærede Udenrigsminister har at fremføre i den Henseende, hvorfor Statsrevisionen har maattet vente paa Svar, og det ses ikke, at den overhovedet har faaet noget Svar. I Fjor var der under tre Ministerier lig-